

דף לא.

עין משפט א

הרמב"ם הל' שמיטה ויובל פי"ב ה"א

המוכר בית ט בתוך עיר המקפת חומה הרי זה גואלה כל
י"ב חדש מיום שמכר בכל עת שירצה. ואפלו ביום
שמכר. וכשרוצה לפדות נותן כל הדמים שלקח ואינו
גורע ללוקח כלום:

עין משפט ב

הרמב"ם הל' שמיטה ויובל פי"ב ה"ג

מת הלוקח יפדה מיד בנו. י וכן אם מת המוכר יש לבנו
לפדותה כל י"ב חדש:

עין משפט ג

הרמב"ם הל' שמיטה ויובל פי"ב ה"א

עין לעיל עין משפט א

עין משפט ד

הרמב"ם הל' שמיטה ויובל פי"ב ה"ה

היתה שנה מעברת פ אינו נחלט עד סופה שנאמר (ויקרא
כה-ל) 'עד מלאת לו שנה תמימה' להביא חדש העבור:

ט. כסף משנה: המוכר בית וכו'. משנה בפ"ב דערכין (דף ל"א) המוכר בית בבתי ערי
חומה ה"ז גואל מיד וגואל כל י"ב חדש ואמרינן בגמרא די"ב חדש מעת לעת בעינן
ויש לתמוה למה השמיטו רבינו: וכשרוצה לפדות וכו' ואינו גורע ללוקח כלום. כלומר
ולא כשדה אחוזה שמגרע מדמי המכר לפי הזמן שהיה בידו כמו שנתבאר בפרק שלפני
זה:

י. כסף משנה: מת הלוקח יפדה מיד בנו וכו'. משנה פ' בתרא דערכין (כ' כ"א):

כ. כסף משנה: היתה שנה מעוברת וכו'. גם זה משנה שם:

עין משפט ה

הרמב"ם הל' שמיטה ויובל פי"ב ה"ד

מִכָּר לְרֹאשׁוֹן לְרֹאשׁוֹן לְשָׁנִי בְּתוֹךְ הַשָּׁנָה מוֹנִין לְרֹאשׁוֹן.
כִּיּוֹן שֶׁשְׁלֹמֶה שָׁנָה רִאשׁוֹנָה הִחֲלִט הַבַּיִת בְּיַד הַשָּׁנִי.
שֶׁהַמוֹכֵר מִכָּר לְשָׁנִי כָּל זְכוּת שֶׁתְּבוֹא לְיָדוֹ. הִגִּיעַ י"ב
חֹדֶשׁ וְלֹא גָאָלָה הָרִי זֶה נִחְלָטָה בְּיַד הַלּוֹקָח. וְכֵן אִם נָתַן
הַבַּיִת מִתְּנָה וְלֹא גָאָלוּ כָּל י"ב חֹדֶשׁ הָרִי זֶה נִחְלָט בְּיַד
זֶה שֶׁנָּתַן לוֹ מִתְּנָה:

עין משפט ו

הרמב"ם הל' מלוה ולוה פ"ו ה"ד

הַמְלִיָּה אֶת חֲבֵרוֹ עַל הַשְּׁעָדָה וְאָמַר לוֹ אִם לֹא תַחְזִיר לִי
מִכָּאן עַד שְׁלֹשׁ שָׁנִים הָרִי הִיא שְׁלִי הָרִי זֶה לֹא קָנָה מִפְּנֵי
שֶׁהִיא אֲסֻמְכָתָא. לְפִיכָךְ מְנַכָּה כָּל הַפְּרוֹת שֶׁאֵכָל מִפְּנֵי
שֶׁהוּא רַבִּית שֶׁל תוֹרָה. אָבָל אִם אָמַר לוֹ הַמוֹכֵר אִם לֹא
אֶחָזִיר לָךְ עַד שְׁלֹשׁ שָׁנִים קָנָה אוֹתָהּ מֵעַכְשָׁו וְהִבִּיא לוֹ
בְּתוֹךְ שְׁלֹשׁ אֵין לוֹ פְּרוֹת. הִבִּיא לוֹ לְאַחַר שְׁלֹשׁ הָרִי כָּל
הַפְּרוֹת לַלּוֹקָח:

שו"ע יו"ד סימן קסד סעיף ד

ד. הלוהו על שדהו ואמר לו אם לא תתן לי מכאן ועד ג' שנים הרי
היא שלי, ולא אמר "מעכשיו" בענין שאין המקח קיים תוך הג'

ל. כסף משנה: מכר לראשון וכו'. שם במשנה אין מונין שנה אלא משעה שמכר שנאמר
עד מלאת לו שנה ופירש רש"י שאם מכרה ראובן לשמעון בניסן ושמעון ללוי באייר
כיון שהגיע ניסן הבא נחלט שנאמר עד מלאת לו שנה משמע לזה שהיתה אחוזה שלו
מונים ובגמרא (דף ל"א ע"ב) למי חולט רבי אלעזר אמר ראשון חולט רבי יוחנן אמר שני
חולט משום דמה מכר ראשון לשני כל זכות שתבא לידי וידוע דהלכה כרבי יוחנן לגבי
רבי אלעזר דאין הלכה כתלמיד במקום הרב: הגיע שנים עשר חודש ולא גאלה וכו'. משנה
שם. ומה שכתב וכן אם נתן הבית וכו'. שם במשנה:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהוד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

שנים, הרי לא יאכל הפירות ^מ תוך הג' שנים ואם אכלם הרי זו רבית קצוצה ויוצאת בדיונים.

^{הגה:} וי"א דכל מה שאכל תוך הג' שנים לא הוי אלא אבק רבית ^ב ואינה יוצאת בדיונים, אבל מה שאכל אחר הג' שנים צריך להחזיר ^ט, וכן עיקר.

שו"ע יו"ד סימן קעב סעיף א

א. המלוה את חברו ולקח ממנו משכון בית או שדה על מנת שיאכל פירותיו כל זמן שהמשכון בידו, אם כתב לו שבסוף שנים ידועות תחזור השדה או הבית בלא כסף לבעליה שזה משכנתא דסורא מותר ^ע, אפי' מרחיב לו זמן הרבה כגון שהלוהו מאה והתנה עמו שאחר עשר שנים תחזור הקרקע לבעליה בלא כסף והיה שכר אותה קרקע אלף דינרים לשנה מותר, שאין זה אלא כמי ששכר בפחות.

ב. ה"ה אם התנה עמו בעל הקרקע שבכל זמן שירצה הלוה לסלקו יביא לו מעות ויחשב לו כו"כ בכל שנה ויסלקו מן השדה או הבית

^מ. ממשנה שם דף ס"ה ע"ב וכשנויא בתרא בגמ' דף ס"ו ע"ב, דמתניתין איירי באמר לו "מעכשיו".

ואם אכלם הוי רבית קצוצה, כמימרא דרב נחמן שם וכפי' הרי"ף והרמב"ם בפ"ו מהלכות מלוה דגם אתוך ג' שנים קאי וכרבינא, דמשכנתא בלא לנכות מההלואה רבית קצוצה היא. באר הגולה אות ה', ו'.

^נ. כ"כ הרא"ש שם, וכן פי' רש"י ד"ה והדרא פירי וכשיטת התוס' בדף ס"ז ע"א ד"ה פירי.

^ס. משום שהיה סבור שנחלטה לו השדה, וכשנודע לו שלא קנאה מוציאה מידו דהוי מחילה בטעות, אבל תוך ג' שנים לא הוי טעות שהרי בידו וברשותו היה להחזיר המעות למלוה. ועיין בחו"מ סי' ר"ז סעיף י'. ש"ך ס"ק ז'. ועיין בס' קע"ד, ובש"ך ס"ק ד'.

^ע. מסקנת הגמ' בב"מ ס"ד ע"ב, וכן פסק הרמב"ם בפ"ו מהלכות מלוה בשם מקצת הגאונים וכדעת הרי"ף. ועיין בגאון אות א' שהאריך בששה שיטות הראשונים.

והטעם דבמשכנתא דסורא מותר כיון שאין אחריות של ההלואה עליו דאם שטפה נהר אינו נוטל כלום אלא פירות שעושה ואינו יכול המלוה לכופף הלוה לפרוע לו חובו לא מזו ולא משאר נכסים, משא"כ במשכנתא סתם שהאחריות של ההלואה עליו ואם רצה תובע חובו ממנו ואם שטפה נהר גובה משאר נכסים. כ"כ הב"י הביאו הט"ז. והש"ך בס"ק א' כתב דמשמע מלשון השו"ע דטעם ההיתר הוא בשביל שכותב כך בשטר, ולפ"ז אפי' יש כח ביד המלוה לגבות חובו כשירצה מותר, אבל דעת המחבר נראה דלעולם בעינן שלא יהיה כח בידו לגבות מחובו כלום.

והוא יחזיר לו שאר הדמים מותר, מאחר שאין כח ביד המלוה לגבות מחובו כלום ^פ ולהחזיר הקרקע ללוה, אינו אלא שכירות ^ז.

^{הגה:} וי"א אפי' בלא משכנתא דסורא יש להתיר ^ק ללות, כיצד אם הלוה לזמן קצוב לכו"כ שנים, אם הלוה יכול לסלקו תוך הזמן ומנכה לו כל שנה ושנה לפי החשבון דבר מועט זה נקרא שהמשכון בניכוי החוב ומותר, ואם לא מנכה לו כלום מהחוב הוי אבק רבית.

^{הגה:} אם אין הלוה יכול לסלקו תוך הזמן אפי' בלי שום ניכוי מהחוב מותר ^ר.

^{הגה:} וי"א דאין חילוק ^ש בין מקום שיכול לסלקו או לא יכול לסלקו אלא בשניהם אם מנכה לו מהחוב מותר, ובלי שום ניכוי מהחוב אסור, והולכים אחר המנהג.

^{הגה:} ובמדינות אלו נוהגים היתר במשכון בניכוי מהחוב אפי' יכול לסלקו. ואין חילוק בזה בין שדה לבית או שאר מטלטלין דכל שמנכה לו מהחוב מותר.

^{הגה:} יש מתירין להלוות על הספרים ^ת או מקומות ביהכנ"ס ולישב עליהם אפי' בלי ניכוי החוב, ואין איסור רבית כיון שזה לצורך מצוה דמותר ללות ברבית לצורך מצוה, וטוב להחמיר לעשות בניכוי החוב.

^פ. כ"כ ה"ה שם כדי ליישב השגת הראב"ד.

^צ. ואין אחריות על הלוה, ואם שטפה נהר אין לו למלוה עליו כלום.

^ק. זו שיטת התוס' שם.

^ר. טור בשם רש"י והרא"ש.

^ש. הש"ך בס"ק ז' כתב דיש חילוק, דבמקום שלא מסלקים ובלא ניכוי הוי אבק רבית, ובמקום שמסלקים בלא ניכוי הוי רבית קצוצה, והרמ"א לא נחית לזה כיון דבשניהם אסור.

^ת. כתב הט"ז בס"ק ג' דצ"ע דלמה הרמ"א סמך על דעה זו כיון דבחז"מ סי' ע"ב הביא הב"י מתשובת הרשב"א דאסור בלא ניכוי ורבית קצוצה היא, ולפחות א"כ היה לרמ"א להביא דין זה בשם י"א להחמיר, והש"ך כתב דאכן הרמ"א סיים דטוב להחמיר לעשות בניכוי.

הגה: כל ההיתר מיירי כשאחריות המשכון על המלוה^א, אבל כשהלוה כותב לו אחריות על שאר נכסיו ולא יוכל להגיע למלוה שום הפסד אסור^ב.

הגה: בכל מקום שהמשכון יש בו אבק רבית אם בא הלוה לנכות למלוה הפירות שאכל לא מנכין לו^ג, הואיל והמשכנתא היא ברשות המלוה^ד ולוה עליה מתחילה ואם ננכה לו מחובו הוי כאילו מוציאין האבק רבית מהמלוה בדיינים.

מ"מ אם אמר לו הלוה אין רצוני שתאכל עוד פירותי ברבית, אם אכלן המלוה מוציאין מידו^ה אפי' במקום שאין מסלקין, מנכין לו הפירות שאכל אח"כ מאז מחאתו.

דף לא:

הרמב"ם הל' מלוה ולוה פ"ו ה"ה

עין משפט א

הַמוֹכֵר בֵּית אֹר שְׂדֵה וְאָמַר הַמוֹכֵר לַלּוֹקֵחַ לְכַשְׂיָהּ לִי מַעוֹת תַּחֲזִיר לִי קֶרְקְעִי לֹא קָנָה וְכָל הַפְּרוֹת שְׂאָכֵל רַבִּית קְצוּצָה וּמוֹצִיאִין אוֹתָם בְּדִינֵין. אָבֵל אִם אָמַר לוֹ הַלּוֹקֵחַ

א. פי' שכותב לו אחריות על שאר נכסיו, שאז אם יתקלקל המשכון מיד יש לו משכון אחר, אבל כשלא כתב לו אחריות על שאר נכסיו אע"פ שאם יתקלקל המשכון גובה משאר נכסיו של הלוה מ"מ כיון שאין לו מיד משכון אחר תחתיו מותר. ש"ך.

ב. וכתב הט"ז דמ"מ לא הוי אלא אבק רבית.

ג. וכ"ש אם אכל יותר מן החוב דאין מוציאין ממנו. ש"ך ס"ק י"ב.

ד. היינו דוקא בכה"ג וכמו בסי' קס"ו סעיף ג' וכמו שכתב הרמ"א שם והסברא האחרונה עיקר ע"ש.

ה. שאז אכלם בגזל אחרי שאמר לו לא בעינא וכל גזל מוציאין ממנו. ט"ז ס"ק ו'. וש"ך ס"ק י"ח. כ"כ הב"י בשם הראב"ד ובת"ה סי' ש"ה, בשם הרמב"ן.

ואם צריך שימחה בו דוקא בב"ד או לא, כתב הב"י שתי דעות בזה ע"ש, ועוד כתב הב"י דמשמע דוקא היכא שיש בזה אבק רבית ומחה בו לא לאכול הוי גזל ומוציאין מידו, אבל אם אין גם אבק רבית אין מוציאין גם במחה. ועיין בש"ך ס"ק י"ז מה שהעיר מסי' ע"ד בחו"מ סעיף ג'.

מִדַּעְתּוֹ כְּשִׁיחִיו לָךְ מַעוֹת אֲנִי אֲחִזִּיר לָךְ קֶרֶקַע זֶה מִתָּר
וְהַלֹּקַח אוֹכֵל פִּירוֹת עַד שִׁיחִזִּיר לוֹ מַעוֹתָיו:

שו"ע יו"ד סימן קעד סעיף א

א. מכר שדה לחבירו ואמר לו כשיהיו לי מעות תחזיר לי הקרקע הרי זה לא קנה וכל הפירות שאכל מהשדה הרי הם רבית קצוצה^א ומוציאין אותם בדיינים.

הגה: אפי' לא התנה כך בפירוש אלא המנהג כך בעיר אסור^ז, דכל מוכר אדעתא של המנהג שכשיהיו לו המעות מחזיר לו הקרקע, וא"כ אסור ללוקח לאכול הפירות.

א. ב. אם אמר לו הלוקח מעצמו כשיהיה לך מעות אני אחזיר לך הקרקע, אין זה תנאי^ח והמכר קיים, והלוקח אוכל פירות.

ואם כשאמר כך הלוקח חזר המוכר וחיזק דבריו הרי זה תנאי^ט ואין כאן מכר, אבל בשתק המוכר^י ולא חזקו אין זה תנאי.

הגה: ה"ה אם מכר לו קרקע מעכשיו^כ והמתין לו על המעות, הרי הלוקח

ו. מברייטא בב"מ ס"ה ע"ב, והיינו שהתנו קודם שנגמר המקח. וכ"כ הרמב"ם בפ"ב ממלוה, וכ"כ הרשב"א בתשובה דאין לו דין מכר אלא דין הלואה על מעותיו.

וכתב הש"ך בס"ק א' דלדעת הסוברים דמשכנתא בלי ניכוי מהחוב הוי אבק רבית בסי' קע"ב ה"ה כאן, וכ"כ הב"י והרמ"א בס' קס"ד בסופו, וסמך עצמו על מש"כ שם.

ז. וכ"כ הב"י בשם תשובת הרשב"א.

ח. שם בברייטא וכרבא דמפרש שם, וכיון שלא התנה המוכר, והיינו באומר כן קודם המקח, אבל אם אומר כן בשעה שמתחיל המקח אפי' התנה הלוקח מהני, כ"כ הפרישה וכמ"ש בחו"מ סי' ר"ז בסופו. ש"ך ס"ק ב'.

ט. שם בתשובת הרשב"א.

י. אפי' עשאו הלוקח בתוך המכר אין זה תנאי לשון השו"ע והיינו שנתן כבר המעות ולא כתב השטר ובמקום שקונים בשטר, אבל בשעה שמתחיל המקח כשעדיין לא נתן המעות, כבר כתב הפרישה דהוי תנאי אפי' התנה הלוקח כנ"ל באות ג'. וכ"כ בבאר הגולה אות ו' בשם הב"ח והרא"ש.

כ. וה"ה אם לא אמר בפירוש מעכשיו אלא שהחזיק הלוקח או קנה כראוי זווי הוי מלוה ע"פ על הלוקח. ש"ך בשם הפוסקים.

מותר לאכול הפירות ולמוכר אסור, דאכילתו היא בשכר המתנת המעות שעדיין לא קיבל מהלוקח.

הרמב"ם הל' שמיטה ויובל פי"ב ה"ד

עיין לעיל דף לא. עין משפט ה

הרמב"ם הל' שמיטה ויובל פי"ב ה"ו

עין משפט ב

מִכָּר שְׁנֵי בָּתִּים לְאֶחָד בְּחֻצֵּי אֶדְרָא רִאשׁוֹן וְאֶחָד בְּרִאשׁ אֶדְרָא שְׁנִי. זֶה שֶׁמִּכָּר בְּרִאשׁ אֶדְרָא שְׁנִי כִּיּוֹן שֶׁהִגִּיעַ אֶחָד בְּאֶדְרָא שֶׁל שָׁנָה הַבָּאָה עָלְתָהּ לוֹ שָׁנָה. וְזֶה שֶׁמִּכָּר בְּחֻצֵּי אֶדְרָא רִאשׁוֹן לֹא עָלְתָהּ לוֹ שָׁנָה עַד חֻצֵּי אֶדְרָא שֶׁל שָׁנָה הַבָּאָה מִפְּנֵי שֶׁיֵּרֵד הַלּוֹקָח בְּחֻדָּשׁ הָעֵבֹר:

הרמב"ם הל' בכורות פ"א ה"ב

עין משפט ג

שָׁנָה שֶׁל בְּכוֹר הִיא שָׁנַת לְבָנָה תְּמִימָה מִשְׁנֵים עָשָׂר חֳדָשׁ מִיּוֹם לְיוֹם. וְאִם הִיָּתְהָ שָׁנָה מְעַבְּרָת נִתְעַבְּרָה לוֹ וּמִוְנָה לוֹ שְׁלֹשָׁה עָשָׂר חֳדָשׁ. נוֹלְדוּ לוֹ שְׁנֵי טְלָאִים אֶחָד בְּחֻמְשָׁה עָשָׂר שֶׁל אֶדְרָא הָרִאשׁוֹן וְאֶחָד בְּרִאשׁ חֳדָשׁ אֶדְרָא שְׁנִי. זֶה שֶׁנוֹלַד בְּרִאשׁ חֳדָשׁ אֶדְרָא שְׁנִי כִּיּוֹן שֶׁהִגִּיעַ יוֹם רִאשׁוֹן בְּאֶדְרָא שֶׁל שָׁנָה הַבָּאָה עָלְתָהּ לוֹ שָׁנָה וְזֶה שֶׁנוֹלַד בְּחֻצֵּי אֶדְרָא רִאשׁוֹן לֹא עָלְתָהּ לוֹ שָׁנָה עַד חֻצֵּי אֶדְרָא שֶׁל שָׁנָה הַבָּאָה הַזֵּאת וְנוֹלַד בְּחֻדָּשׁ הָעֵבֹר מוֹנִין אוֹתוֹ לוֹ:

ל. כסף משנה: מכר שני בתים וכו'. מימרא שם עלה ל"א ע"ב):

מ. כסף משנה: שנה של בכור היא שנת לבנה תמימה וכו'. פרק קמא דר"ה (דף י"ז) ופ"ה דערכין (דף ל"א) פלוגתא דתנאי ופסק כחכמים: נולדו לו שני טלאים וכו'. מימרא פ"ק דערכין (דף ל"א):

שו"ע יו"ד סימן שו פניח יא

יא. נולדו לו שני טלאים אחד בט"ו באדר ראשון והשני בר"ח אדר שני, זה שנולד בר"ח אדר שני כיון שהגיע יום ראשון באדר של שנה הבאה שאינה מעוברת עלתה לו שנה, וזה שנולד בט"ו אדר הראשון לא עלתה לו שנה עד חצי אדר של שנה הבאה^ג.

הרמב"ם הל' שמיטה ויובל פי"ב ה"ד

עין משפט ד

עין לעיל דף לא. עין משפט ה

הרמב"ם הל' שמיטה ויובל פי"א הי"ט

עין משפט ה

הנֹתֵן שְׁדֵהוּ מִתְּנָה^ה הָרִי זֶה חֻזְרָת לֹו בַּיּוֹבֵל שְׁנָאֹמֶר (ויקרא כה-יג) 'תִּשְׁבּוּ אִישׁ אֶל אֶחָדָתוֹ לְרִבּוֹת אֶת הַמִּתְנָה:

הרמב"ם הל' שמיטה ויובל פי"ב ה"ח

עין משפט ו

הַמִּקְדִּישׁ בֵּית עִיר חֻמָּה^ו וְגֵאָלוֹ אַחֵר מִיד הֶקְדָּשׁ כִּיּוֹן שֶׁעָלְתָה לֹו שָׁנָה מִשְׁעָה שְׁנֵגָאֵל מִיד הֶקְדָּשׁ וְלֹא גֵאָלוֹ בְּעָלְיוֹ נִחְלֵט בְּיד הַגּוֹאֵל. שְׁאִין הֶקְדָּשׁ חֹלֵט אֶלָּא הַלּוֹקֵחַ שְׁנָאֹמֶר (ויקרא כה-ל) 'לְקוֹנָה אוֹתוֹ לְדוֹרוֹתָיו':

- ג. מימרא דרבי אבא בערכין ל"א ע"ב. וכן הוא באו"ח סימן נ"ה ס"י לענין נערים עיי"ש.
 ס. כסף משנה: הנותן שדהו מתנה וכו'. משנה בס"פ יש בכור (דף נ"ב ע"ב) וכחכמים:
 ע. כסף משנה: המקדיש בית עיר חומה וכו'. ברייתא שם עלה ל"א ע"ב:

הרמב"ם הל' שמיטה ויובל פי"ב ה"ט

עין משפט ז

מִכָּר בֵּית עֵיר חוֹמָה וְהִגִּיעַ יוֹבֵל * בְּתוֹךְ שְׁנַת הַמִּכָּר אֵינוֹ
חוֹזֵר בְּיוֹבֵל. אֲלָא יִהְיֶה בְּיַד הַלּוֹקֵחַ עַד שְׁיִרְצָה הַמוֹכֵר
לְגָאֵל כָּל שְׁנַת הַמִּכָּר אוֹ תַּמְלִיא שָׁנָה וַיַּחֲלֹט:

הרמב"ם הל' שמיטה ויובל פי"ב ה"ז

עין משפט ז

הִגִּיעַ יוֹם י"ב חֹדֶשׁ וְלֹא נִמְצָא הַלּוֹקֵחַ * לְפָדוֹת מִמֶּנּוּ הָרִי
זֶה מַנִּיחַ מְעוֹתָיו בְּבֵית דִּין וְשׁוֹבֵר אֶת הַדֵּלֶת וְנִכְנָס
לְבֵיתוֹ. וְאִמָּתִי שְׂיָבוֹא הַלּוֹקֵחַ יָבוֹא וַיִּטַּל מְעוֹתָיו:

הרמב"ם הל' גירושין פ"ח ה"א

עין משפט ט

הָרִי זֶה גִּטּוֹף עַל מְנַת שְׁתַּתְּנִי לִי מָאתַיִם זָוִז מִכָּאן וְעַד
שְׁלֹשִׁים יוֹם. נִתְּנָה בְּתוֹךְ שְׁלֹשִׁים יוֹם מִדַּעְתּוֹ הָרִי זֶה
מִגֵּרָשֶׁת. לְאַחַר שְׁלֹשִׁים אֵינָהּ מִגֵּרָשֶׁת. נִתְּנָה לוֹ בְּעַל
כְּרָחוֹ וְהוּא אֵינוֹ רוֹצֶה לְקַבֵּל הָרִי זֶה גִּט פָּסוּל עַד שְׁתַּתְּנִי
מִדַּעְתּוֹ. חֹזֵר וְאָמַר לָהּ בְּתוֹךְ הַשְּׁלֹשִׁים יוֹם הָרִי הֵן
מִחוּלִּין לָךְ אֵינָהּ מִגֵּרָשֶׁת. שְׁהָרִי לֹא נַעֲשֶׂה הַתְּנָאִי. מֵת
בְּתוֹךְ שְׁלֹשִׁים יוֹם הוֹאִיל וְשָׁלְמוּ הַשְּׁלֹשִׁים יוֹם וְלֹא נִתְּנָה
אֵינָהּ מִגֵּרָשֶׁת:

שו"ע אה"ע סימן קמג פעיף ד

ד. ו. אמר לה ע"מ שתתני לי מאתיים זוז מכאן ועד ל' יום, וחזר ואמר

פ. כסף משנה: מכר בית עיר חומה והגיע יובל וכו'. שם עלה ל'א:

צ. כסף משנה: הגיע יום י"ב חדש ולא נמצא הלוקח וכו'. משנה שם תקנת הלל:

לה בתוך ל' יום הרי הם מחולים לך, אינה מגורשת ק, שהרי לא נעשה
התנאי, אבל אם אמר לה להוי גיטא בלי שום תנאי הרי זו מגורשת,
ואין צריך ליטלו ממנה.

ק. ר"ל דהגט בטל ואין כאן אפי' ספק גט, וב"ח כתב בשם רש"י דהוי ספק מגורשת ועיין
בב"ש.